



Якщо ти нас іще не знаєш, то ось які ми:

МАМА НАДЯ + ТАТО ВАДЯ + МИ,
 близнючки Анна та Марія!
 Разом ми — Анна-Марія!

А ось наші суперпеси:
СОФА й ПІППА!



Глянь на їхні жилетки! Це тобі не абищо!
 Наймодніша жилетка, повір нам!
 Собака відомої української зірки
 носить таку жилетку!

Тож скажи, чий собака ще не замовив нашу
 знамениту київську жилетку «ГОЛОХВОСТІЙ»,
 ой, точніше «ГОЛОХВАСТОВ»?

НЕ ЗАБУВАЙ:

аби пес у зимі не мерз,
 про його стиль треба дбати ще влітку!

Отже, доки ти шукаєш в інтернеті
 наші собачі жилетку, жакет, бомбер, фліску,
 худі, дошовик, пуловер, пафер, пуховик, комбік,
 ми пропонуємо тобі долучитися до великої
 подорожі за лаштунки нашого бізнесу!

Тому, коли пристебнеш
 ремінь безпеки, гавкни тричі!

ГАВ!
ГАВ!
ГАВ?

Р-Р-Р-р, поїхали з нами!

«ПЕСА І ПЕС: ЛАПАТИЙ ЕКСПРЕС»

об'єднує нас у велику стильну
МАНДРІВНУ собачу родину!



Епізод перший



ОТАКЕННИЙ переїзд

Будь-який переїзд — це неабияка ПРИГОДА. Якщо ставитися до нього, як до ПРИГОДИ. Та деякі дорослі сприймають переїзд як ПРОБЛЕМУ, чим і псують пригоду. Адже вона одразу стає казусом. А казус — це радше негативна пригода. Хочеш у таку?

— Усе погано, боже, як усе погано, — розпачалася мама, коли тато вів авто.

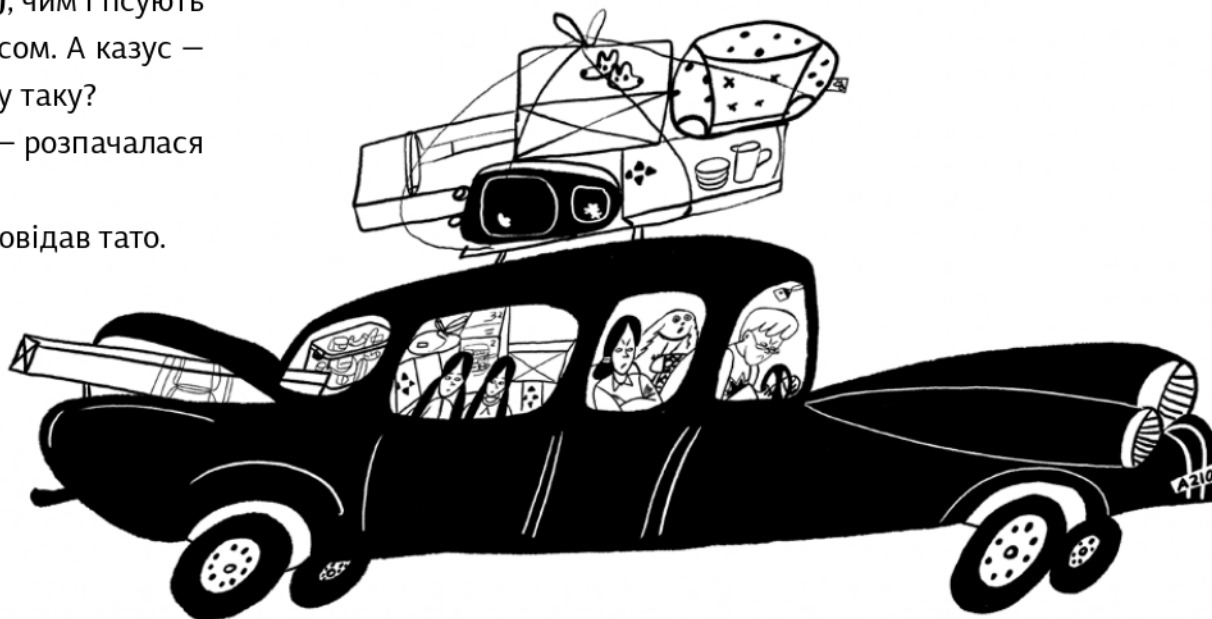
— Є два погляди на переїзд, — відповідав тато.

— Це ще які? — мама поглядала лише в один спосіб — по-вовчому.

— Можна дивитися як на проблему, а можна як на можливість зміни, — тлумачив тато. — Переїзд — це нейтрально. Це ти надаєш йому змісту.

Дарма тато це сказав. Мама засопіла в обидві ніздрі й видала велике «ЙОЙ». На це гавкнула Софа, бо, щойно мама йойкає, Софа сприймає це за знак тривоги. Її підтримала Піппа, бо вона тривожилася, коли тривожилася Софа. Ми всі у тривозі їхали від тривоги. У Києві цього було забагато, а в Чернівцях — менше. Тому ми і їхали.

Тато, як завжди, тримався оптимістом і тримав нас. А ми тримали гавкучих песок. І ще декого тримали — скімливого песика! Ми підібрали його на вулиці, коли сідали в машину. Недарма кажуть, що



мрії здійснюються, тому маєш правильно їх озвучувати. А ми ж іще недавно мріяли завести пса. Відтоді, коли один з клієнтів ательє «ПЕСА І ПЕС» зауважив, що маємо дві песи й жодного пса (мовляв, так не годиться). Й аби ще більше його не засмучувати, вирішили, що годиться нам завести песика. З ним будь-який бізнес, який ми засновуємо, матиме повне право називатися «ПЕСА І ПЕС». У нас попереду так багато всього цікавого! Оскільки ти вже з нами, слухай сюди, ми розкажемо тобі нашу бізнес-історію! Щоправда, нас тут трохи переривають тато й мама, які люблять витратити час на суперечки. Чуєш їх?



Епізод другий

Усе ПОЗИТИВ



У машині горлала сучасна музика. Татів улюблений гурт «Друга ріка»:

«Я подаю вам знак: мадам, тисніть на газ!»

Зазвичай тато підспівував, але зараз тато й мама горланили. Ні, не пісню, якби ж то. Як ти вже знаєш, вони сперечалися.

— Це все треба обертати на позитив! — тато гепав рукою по керму й таки тиснув на газ.

— Не тисни на газ, Вадю! — мама шкірилася, наче койот. — Що обертати на позитив? Ану ж: що на позитив обертати?

— Будь-що! — тато поглядав на нас.

Мама пускала очі під лоба.

— Усе — на позитив, скажіть, дівчатка?

Здається, тато хотів нашої підтримки, але в такому горланні ми вирішили дотримуватися нейтралітету. Нейтралітет, як тобі відомо, — це рішення не брати участі в суперечці.

— Бо врешті-решт усе ж буде **СУПЕР!** — не вгавав тато. — Усе буде **СУПЕР-ПУПЕР!**

Що зрештою усе буде супер-пупер, знав і наш новий песик! Бо він з великим апетитом засмоктував, наче спагеті, шнурівки наших худі. Добре хоч мама цього не бачила. А от Софа й Піппа бачили і сильно йому заздрили. Особливо Піппа.

Піппа часто заздрила малому Містерові Брауні. Здавалося, їй навіть ім'я його звучало значно смачніше, ніж власне. Та що тут дивуватися? От ти з радістю з'їси зо два шматки брауні, чи не так? А чи з'їси ти кілька жмень «піппи»? Що таке «піппа», можеш вгадати, якщо маєш таку саму багату фантазію, як і ми. Наша фантазія проявляється завжди. От, наприклад, коли ми знайшли песика, у нас усіх пробудилася неабияка фантазія щодо його імені.

— Як ми його назвемо? — мама чесала малого за великим вушком.

— Містер Браун! — примружився тато. — Я читав, що так часто називають собак в усіх англійських країнах, — а наш тато наполегливо вивчав англійську, як справжній бізнесмен. Він щойно опанував початковий рівень і перейшов на середній. — **MR. BROWN!** Цей собака коричневий — **BROWN**, — твердив тато.

— Та цей песик радше брауні, солоденький малий, — мама згадала свою улюблену леґумінку.

— Ні, Надю. Він — **BROWN!** — тато любив повторювати англійські слова.

Але такі наполегливі повторення у нашій сім'ї призводили до чого? Правильно, до суперечок. І аби цього не допустити, втрутилися ми, бо наша фантазія розігралася!

— Назвемо його Містер Брауні!

— Гарна ідея, — погодилася мама. — Це і є золота середина!

— **GOLDEN MIDDLE**, — переклав тато. — Це завжди позитивно!

У машині ця «золота середина» спершу дожувала наші шнурівки, а коли співак укотре повторив: «**Я ПОДАЮ ВАМ ЗНАК: МАДАМ, ТИСНІТЬ НА 233!**» — Містер Брауні теж не втримався і почав крутитися. Ні, не під музику. Ти знаєш, коли собака крутиться —